



JAK SI MALÝ INDIÁN NAŠEL NEBESKÉHO KAMARÁDA



Byl vlhký letní večer. Jemný vánek si pohrával s větvemi stromů, tu a tam bylo slyšet zapraskání větviček pod kopyty pasoucích se stád buvolů a písčitou step pomalu zahaloval temně modrý závoj noci. Na obloze se začaly mihotat první hvězdy, občas zajiskřila létavice. Kolem ohně sedělo tucet obrysů postav. Byli to indiáni, kteří se ve vyprahlé prérii rozhodli přenocovat. Zapálili oheň, v plamenech opékali maso a sem tam prohodili pár slov, zahleděni do světla rozžhavených uhlíků a polen dřeva. Jemný větřík si hrál s vlasy jednotlivých udatných bojovníků a plápolající oheň jen pomalu a vždy jen na malou chvíli odhaloval obličeje každého z nich. Skupinka se zde, v místě, kde se zdálo být bez-



pečno, zastavila po dlouhé vyčerpávající cestě, aby nabrala novou sílu a odpočinula si od prašných cest a dusotu koní. Siluety postav vytvářely díky plamenům stíny, které se mihotaly a promítaly prapodivné tvary na okolní dřeviny. Kouř ohně, nasátý vůní jemného masa, stoupal ke stále se zvětšujícímu množství rozzářených hvězd na noční obloze. Nastala noc. Větrík pomalu utichal a do okolí ohniště se začal vkrádat chlad. Jen teplá indiánská deka měla ochránit každého před zimou a okolním světem.

Mezi dospělými indiány seděl i jeden malý indiánský chlapec, který si chtěl snít svůj sen. Jmenoval se Bystrý svišť. Jednou se na chvíli stával statným a udatným bojovníkem, jindy byl objevitelem nádherných květů rostlin a občas se nechával unášet prostou jednoduchou krásou přírody. Teď seděl mezi ostatními. Řeči dospělých příliš nerozuměl, a tak začal pozorovat hvězdy. Přemýšlel, proč svítí a zda by mezi nimi nenašel kamaráda. A najednou, mezi stovkami, možná tisícovkami hvězd, uviděl několik z nich, které mu začaly vytvářet jednoduchý obrazec. A náhle jako by se pohnuly. Ještě, ještě trošku víc. A najednou se obrazec zhmotnil v malého roztomilého medvídka, který na našeho indiána začal promlouvat.

„Ahoj, můj pozemský příteli!“ s ozvěnou a velice jemně začalo znít z nebeské oblohy.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptal se malý indián.

„Jsem Arkas, Malý medvěd, který tě přišel pozdravit z hvězdného nebe. Měl jsem pocit, že se cítíš sám a hledáš kamaráda,“ ozvalo se shora. A skutečně. Z hvězd na obloze začal vystupovat malý roztomilý medvídek. „Chceš si se mnou povídat?“ zeptal se trochu opatrně, nesměle, a přesto s notnou dávkou nadšení, že našel na Zemi kamaráda.

„Ano, ano,“ vykřikl malý Indián a hned začal hladit plyšovou srst medvídka a oči se mu neuvěřitelně rozzářily štěstím.

„Pojď si se mnou hrát, pojď si povídat,“ vykřikl jen. A medvídek byl ještě více nadšený. Oba našli toho nejlepšího kamaráda.

„A jak ses vlastně dostal na oblohu?“ zeptal se po chvíli malý Indián.

„To bylo tak,“ trochu zvažněl medvídek a začal vyprávět jeden starý příběh, který se prý kdysi opravdu stal.

Malý Arkas se narodil v lese krásné princezně Kallistó, která byla považována za nejkrásnější dívku Arkádského království. Kallistó ještě donedávna patřila k družině bohyně lovu Artemis. Bohyně ji ale vyhnala ve chvíli, kdy zpozorovala, že Kallistó čeká dítě. Arkas byl totiž synem nejvyššího boha Dia.

Když se o narození malého Arkase dozvěděla i Diova manželka Héra, rozzlobila se na Kallistó a proměnila ji ve Velkou medvědici. Arkas pak vyrůstal sám bez maminky v družině bohyně Artemis a už od malička byl vášnivým lovcem. Jednoho dne se spolu se svými přáteli vydal na lov a při toulkách lesem natrefil i na Velkou medvědici. Tehdy se schylovalo k velké tragédii. Arkas totiž nevěděl, že medvědice je jeho maminka, princezna Kallistó. Jedna báje hovoří o tom, že Kallistó proměněná v medvědici se pokusila svého syna obejmout, ale ten, protože nevěděl, že se jedná o jeho matku, se rozhodl bránit. Druhá pověst praví, že Arkas, natáhl luk a už už chtěl na medvědici vy-



střelit šíp. Zeus, který na vše pohlížel, aby zabránil matkovraždě, proměnil Arkase v malého medvěda. Spolu s matkou ho pak přenesl na oblohu. Héra si ale vymínila, že oba musí stále putovat po obloze a nemohou si nikdy odpočinout pod obzorem. A tak na noční obloze den co den krouží okolo severního hvězdného pólu a nikdy nezapadnou za obzor. Symbolizují velkou mateřskou lásku už po celá staletí.

„To jsem opravdu nečekal, můj milý příteli,“ tiše a trochu udiveně špitnul do tmy malý Indián.

„Bylo to tak, jak říkám,“ odvětil medvídek a z noční oblohy oběma pokynula krásná Kallistó.

Nakonec je jim spolu dobře, bez starostí krouží oblohou jako nerozlučná dvojice. Tento příběh se vypráví už po staletí a připomíná nám, jak důležité je mít rád své bližní a neunáhlit se v rozhodování.

Oba pak dál pozorovali blikající hvězdy, když už ostatní šli spát a oheň dohořival. Uhlíky však i nadále hřály a naši dva kamarádi mohli dál nerušeně očekávat, kdo se jim ještě z hvězdné oblohy zjeví. A na oblohu vplouval velký žlutý Měsíc...

